

for Sagførernes oeconomicke Raar udenfor Kjøbenhavn, naar nemlig det høitærede Justitsministerium ved sine Indstillinger til juridiske Embedsbesættelser vilde tage noget mere Hensyn, end Praxis viser, der bliver taget, til det Koste, som i Forordningen af 3die Juni 1796 er givet rebelige og ansete Procuratorer, under hvilken Benævnelse man Gudskeelov kan indbesætte den største Deel af vore Sagførere. Jeg troer ogsaa, at Sagførernes oeconomicke Interesser bedre end ved et Forslag, som det foreliggende, vilde blive væretagne derved, at det høitærede Justitsministerium lod sig det være noget mere magtpaaliggende end hidtil, at der ikke drevs Sagførerforretninger af Retsbetjentenes Fuldmægtige og af Contoirbetjente, Noget, som jeg troer det staaer i Ministeriets Magt med Lethed at kunne modvirke, og som vistnok i flere Henseender er meget skadeligt.

Formanden: Jeg skal dernæst give Ordet til den ærede Forslagsstiller, Rigsdagmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti).

Alberti: Af flere af de ærede Talere, som have yttret sig imod Forslaget, er der bleven lagt Vægt paa, at det skulde være fremfat i Sagførerstandens Interesse. Jeg er ikke af den Grund fremkommen med Forslaget; jeg er saa langt fra at betragte Sagførerstanden som noget Laug, at jeg med Glæde skulde hilse den Dag, da Sagførernæringen blev givet aldeles fri (Hør!). Da her i forrige Sæssion var et Forslag under Behandling, som i sin Tendents gik ud paa at frigive Sagførernæringen, da talte jeg derfor, men da mødte de Herrer Rigsdagsmænd, som vare Underdommere, og kunde ikke finde Ord, som vare høienot til at anprise Sagførerstandens eneberettede Dygtighed og Duelighed til at møde i Retterne. Nu tales der om noget meget Mindre, om at give Sagførerne Ret til at møde, hvor der ikke engang fordres juridisk Dygtighed, som den foregaaende Taler yttrede; men nu er der nogle Underdommere, som mene, at det paa ingen Maade gaaer an for Rets sikkerheden at tilstede Sagførerne en saadan Frihed. Det er vel ikke de samme Mænd, som talte forrige Gang, der nu have yttret sig

(Hør!), men det er dog Mænd i samme Stilling, og det er det, som gjør mig deres Distringering meget lidt forklarlige, og som forekommer mig at gjøre dem temmelig upaalidelige. Jeg har sagt, at dette Forslag ikke gaaer ud paa at forandre Forligelseslovgivningen; Andre paaastaae det Modsatte. En æret Rigsdagsmænd for Høstebro gjentog sin Paaastand, men han glemte at fremføre Beviset derfor. Det, der ligger i mit Forslag, har jeg gjentager det, ikke det Mindste at gjøre med, at Parterne ere bundne til at møde personligt i Commissionen; alle de Følger, som Lovgivningen foreskriver for Parternes Udeblivelse fra Forligsmægling, vilde vedblive at staae ved Magt, om end mit Forslag ordret bliver vedtaget som Lov. Hvori ligger da Forskjellen? Ligger den deri, at medens en Sagfører nu maa møde for en Mænd, der boer 4 Mill borte fra Kjøbenhavn, faaer han efter mit Forslag Lov til at møde for En, der boer i Kjøbenhavn? Skal det være en Ophævelse af Forligelseslovgivningens Principer, saa troer jeg, at det er en fuldkommen Feiltagelse. Det er meget ofte Tilfældet, at naar en Reform, selv den ubetydeligste, skal gjennemføres, saa oiner man Betænkeligheder, og saa seer man Syner og Færer, som, naar de virkelige Forhold fremtræde, aldrig vise sig (Hør!). Man har, omrrent ved samme Tid, som man forbød Procuratorer at møde i Forligelsescommissionerne, forbudt dem at møde i Politiretterne; man troede, at de vilde vanskeliggjøre og umuliggjøre Politirets sagernes rigtige Behandling. Det er nu omtrent to Aar siden, at der blev vedtaget en Lov, som endelig gav Procuratorerne deres naturlige Berettigelse til at møde ogsaa i Politiretterne, og jeg vil spørge, om Noget vil fremstaae her og sige, at han af Erfaring veed, at denne Udvidelse af Procuratorernes Berettigelse til at optræde i Sager, hvor Dommere træde mæglende imellem, har forøget Politirets sagernes Antal eller virket til, at flere Politirets sager ere blevne henvisne til Retsbehandling, end ellers vilde have været Tilfældet. Jeg har oplyst det ærede Thing om, hvorledes den meest competente Autoritet for 30 Aar siden vedkjendte sig den Mening, at det var langt fra, at Procuratorers